

LBRIS

We know
books

EMILY HENRY
O VIAȚĂ
MINUNATĂ

Traducere din limba engleză și note
CRISTINA RADU

LITERA
București

CAPITOLUL 1

Există o veche expresie despre povești și despre faptul că există întotdeauna trei versiuni ale acestora: *a ta, a mea și adevărul*. Cel care a spus-o prima dată lucra în industria cinematografică, dar este valabilă și în jurnalism.

Noi nu ar trebui să luăm partea cuiva. Ar trebui să ne bazăm pe fapte. Faptele echivalează cu adevărul.

Fapt: Robert Evans – producător, director și actor, cel care a născocit această expresie surprinzătoare despre adevăr – a fost căsătorit de șapte ori.

Fapt: Eu, Alice Scott – jurnalistă la *The Scratch*, biografă în devenire și cam atât –, nici măcar nu sunt iubita oficială a bărbatului cu care mă întâlnesc de șapte luni.

Fapt: La 1,75, Robert Evans avea exact aceeași înălțime ca mine.

Fapt: Probabil întreaga mea viață e pe cale să se schimbe, iar în loc să alerg pe alee spre gardul elegant ce mă desparte de un vis de-o viață, eu stau în mașina închiriată, cu aerul condiționat dat la maximum, și citesc pagina IMDb a unui bărbat al cărui nume nu-l auzisem până în urmă cu trei minute pentru că mi-a venit în minte expresia lui despre povești și pentru că trag de timp.

Sunt mai mult emoționată decât nervoasă, dar încă simt *o mare* tensiune ce-mi vibrează în corp. Trăgând adânc aer în piept pentru ultima dată, opresc mașina și deschid ușa.

Căldura intensă a amiezii de vară din Georgia mă izbește din toate părțile, o senzație familiară și foarte plăcută, care este atenuată doar de briza sărată a mării, adusă de apa ce înconjoară Little Crescent Island.

Verific din nou dacă am agenda, reportofonul, pixuri, apoi trântesc ușa și mă aplec să-mi controlez în oglinda laterală bretonul ce se umezește rapid.

Încerc să-mi strunesc rânjetul într-o expresie de neutralitate. E important să fiu calmă.

Fapt: niciodată în viața mea nu am fost mai calmă.

Deschid poarta, sandalele mele lovind aleea de piatră în vreme ce ocolesc un zid de frunziș: rogoz-negru, palmier pitic, limba-soacrei, brâncă și – favoritul meu – stejarul veșnic verde.

După unsprezece ani în Los Angeles, de fiecare dată când văd un stejar de Georgia, încă îmi spun în sinea mea: „Acasă“.

În fața ochilor îmi apare o casă turcoaz pe piloni de lemn și urc câteva trepte de lemn ca să ajung la ușa din față de un roz strălucitor, care fusese pictată manual pe fiecare centimetru cu vârtejuri albe.

Sunt răsplătită cu o sonerie excentrică pe măsură. De fapt, arată ca o sonerie normală, dar, când apăs pe ea, sună ca vântul adiind printre clopoței.

Încă sunt la mijlocul respirației momentului de așteptare când se deschide ușa și se încruntă la mine o femeie scundă și căruntă, îmbrăcată într-o cămașă de flanelă decolorată și jeansi.

– Bună! Întind mâna. Sunt Alice. Scott.

Ea se uită la mine cu ochii de un albastru-deschis și părul tuns scurt.

– De la *The Scratch*, adaug eu, în caz că asta îi spune ceva.

Ea nici măcar nu clipește.

– De fapt, nu de la *The Scratch*, sunt angajată acolo, dar aici sunt în legătură cu cartea.

Expresia ei rămâne placidă. Pentru o secundă, sunt silită să mă gândesc la posibilitatea ca toate astea să fi fost o farsă elaborată, poate una plănuită de fiul între două vârste al acestei femei, la computerul lui din subsol, unde-și petrece zilele trimițând e-mailuri și vorbind la telefon cu jurnaliști creduli, la fel ca mine, pițigându-și vocea și adăugând un ușor tremurat ca să se dea drept femeie trecută de 80 de ani.

Nici măcar n-ar fi prima dată.

Îmi dreg glasul și îmi reîmprospătez zâmbetul.

– Îmi pare rău. Dumneavoastră sunteți Margaret?

Nu *arată* ca ea, dar ultimele fotografii pe care le-am văzut cu femeia cu care ar trebui să mă întâlnesc sunt, fără îndoială, vechi de treizeci de ani. Așa că, din câte știu, ea *ar putea* fi cea care pe vremuri fusese fermecătoarea, aproape legendara (cel puțin pentru o subcategorie de oameni, inclusiv pentru mine) Margaret Grace Ives.

Prințesa Tabloidelor. Cunoscută astfel datorită faptului că era moștenitoarea imperiului media Ives și datorită acelor ani când propria celebritate atrăsese atenția aproape permanentă a paparazzilor și a ziariștilor de scandal.

Femeia scoate un râset sincer și zgomotos și deschide larg ușa.

– Sunt Jodi, spune ea cu un vag accent nedefinit, poate nemțesc. Intră!

Intru în holul răcoros și simt mirosul de lămâie și mentă plutind în aer. Jodi nu se oprește și nici nu încetinește pasul pentru mine, ci intră direct în casă, lăsându-mă să închid ușa și să alerg după ea.

– Casa asta e frumoasă, ciripesc eu.

– E mai cald ca în iad, iar Dracula nu are nimic împotriva țânțarilor, spune ea.

Mă gândesc la Robert Evans: „A ta, a mea și adevărul“.

În capătul unui culoar îngust, cotește spre un altul; casa e un labirint aerisit și luminos de panouri albe și accente colorate de sticlă de mare, terminându-se într-un salon spațios ai cărui pereți sunt în proporție de șaptezeci la sută din ferestre.

– Așteaptă aici, iar eu mă duc să ți-o aduc pe *madame*, spune Jodi cu o nuanță perceptibilă de amuzament în voce.

Descuie una din ușile de sticlă din spate și iese în curte, o grădină mai întinsă și mai sălbatică decât cea din față, cu o mică piscină amenajată într-o parte.

Profit de ocazie ca să fac un tur prin cameră, încă emoționată și zâmbind destul de larg ca să mă doară fălcile. Îmi pun lucrurile pe măsuta joasă de cafea din ratan și îmi încrucșez brațele ca să mă abțin și să nu ating ceva câtă vreme colind. Pereții sunt ticsiți cu picturi, iar plantele atârnă în pâlcuri în fața ferestrelor, și mai multe în ghivece de lut fiind pe podea. Un ventilator de paie se rotește leneș deasupra, iar fiecare suprafață de lemn vechi e acoperită de cărți – majoritatea despre grădinărit și horticultură –, în teancuri dezordonate, cu fața în jos și co-toare crăpate.

E frumos. Deja îmi fac un plan cum s-o descriu. Singura problemă e că încă nu sunt convinsă că o să am un *motiv* s-o descriu.

Pentru că până acum nu există nimic care să indice că această casă e a lui Margaret Ives. Fără poze ale ilustrei sale familii. Fără exemplare vechi sau noi ale oricăreia din zecile de reviste și ziare ale familiei. Fără ilustrații înrămate ale opulentei Casei Ives de pe coasta Californiei, unde fusese crescută femeia, și nici un Grammy al răposatului ei soț pe polița șemineului. Nimic concret care s-o lege de colosul de presă acum prăbușit sau de bucuriile și tragediile familiei Ives pe care publicațiile concurente iubeau atât de mult să le catalogheze pe vremea când Margaret încă era în culmea gloriei.

Ușa se deschide din nou și mă întorc spre Jodi, pregătindu-mă să întreb cine m-a invitat să petrec unsprezece ore

în avion plus patruzeci și cinci de minute într-o mașină Kia Rio închiriată pentru această întâlnire.

Dar apoi o văd pe femeia care tocmai intră.

A mai scăzut cu câțiva centimetri, a luat ceva în greutate – cred că în mare parte mușchi – și părul ei odinioară negru ca pana corbului e acum un amestec de castaniu șters și argintiu.

A pierdut orice urmă de opulență sau aer de bogăție și putere, dar acea strălucire vicleană din ochii albaștri e la fel ca în toate fotografiile cu ea pe care le-am văzut, având acel *ceva* subtil, inefabil care a transformat-o din *moștenitoarea unei averi din presă* în *prințesa de prima pagină*.

– Hei, bună! Căldura din vocea lui Margaret mă surprinde, la fel cum a făcut-o în timpul celor câtorva convorbiri telefonice avute în săptămânile de dinaintea acestei călătorii. Trebuie să fii Alice.

Își scoate mânușile de grădinărit și le aruncă pe brațul celui mai apropiat fotoliu din ratan în timp ce se apropie de mine desculță, frecându-și palmele pe rochia din caftan înainte să dea mâna cu mine.

– Sunteți ea, spun eu.

Fiecare frază elocventă sau măcar *utilă* pe care o scrisesem vreodată fusese concepută cu grijă, în timp. Dar cele care îmi ies de obicei direct din gură sună mai mult ca asta.

Ea râde.

– Aveam impresia că asta era ideea.

Mă strânge ușor de mână, apoi o lasă jos și îmi face semn să mă așez.

– Da, așa este. Mă așez pe canapea, iar ea se așază pe fotoliul din fața mea. Încercam doar să nu mă entuziasmez. N-a funcționat. Niciodată nu-mi reușește. Dar tot încerc.

– Serios? Pare amuzată. Eu tind să am problema opusă. Nu mă pot abține să nu mă aștept la ce-i mai rău din partea oamenilor. Îmi aruncă un zâmbet. E splendid, dar și trist. *Splendrist*.

Asta, de exemplu, *nu* ar ajunge într-o frază scrisă și editată. Dar ideea e că îl pot vedea ascuns în spatele ochilor ei sculptori: adevărul. Cel pe care nu l-am mai auzit niciodată înainte.

Cum era să te naști într-o lume privilegiată, în care ți se oferă totul pe o tavă aurită, cu actori care înoată îmbrăcați și beți în piscina ta interioară și oameni politici care încheie acorduri printr-o strângere de mână peste străvechea ta masă.

Cum era să te îndrăgostești de zeul rock-and-rollului, iar el la rândul lui să te iubească nebunește.

Și, desigur, despre *celelalte* lucruri. Scandalul, secta, procesul, accidentul.

Și, în sfârșit, despre dispariția lui Margaret din urmă cu douăzeci de ani.

Ce se întâmplase, dar și de ce.

Și de ce acum, după tot acest timp, ea e gata să își spună povestea.

Ușa se deschide scârțâind în spatele lui Margaret, iar Jodi intră din nou în casă cu o găleată de lămâi.

– Mulțumesc, Jodi! strigă Margaret fără să se întoarcă.

Jodi mormăie. Nici măcar nu-mi pot *imagina* dacă cele două femei sunt prietene, partenere romantice, stăpână și angajată sau dușmance de moarte care se întâmplă să locuiască împreună.

Margaret își pune un picior peste celălalt.

– Ce unghii drăguțe, spune ea, arătând cu bărbia spre mâinile mele așezate în poală.

Momentul conexiunii aproape că mă amețește.

– Sunt unghii false.

Mă aplec ca să se poată uita mai bine la micile modele imprimare cu căpșune.

– Pariez că ești genul de persoană, spune ea, care încearcă să găsească frumusețe în orice.

– Dumneavoastră nu? întreb eu, fascinată de zâmbetul blând și trist care i-a apărut pe buze.

Ridică din umeri aproape fără să-și dea seama, gest care spune mai puțin *nu știu* și mai mult *nu-mi place întrebarea asta*.

Apoi, ca o Ives adevărată, schimbă cu ușurință subiectul:

– Așadar, cum ar funcționa asta? *Dacă* sunt de acord să o fac.

Nu las ca acel *dacă* să mă descurajeze. Știu că încă nu e sută la sută implicată și nu o învinovățesc.

– În orice fel doriți dumneavoastră, o asigur eu.

Ea ridică o sprânceană.

– Dacă aș vrea să funcționeze, cum funcționează de obicei?

– Păi, spun eu, n-am făcut așa ceva până acum. De obicei, scriu articole de prezentare și portrete. Petrec câteva zile sau săptămâni cu o persoană. Și îmi descriu experiența. Este o perspectivă din afară. Aici ar fi diferit. Ar fi despre captarea experienței *dumneavoastră*. Dinăuntru în afară. Ar fi nevoie de mult mai mult timp, probabil de câteva luni, doar pentru prima parte de cercetare pentru a putea scrie o schiță și a înțelege ce lipsește. Aș închiria o casă în apropiere și am avea un program, intervale de interviuri propriu-zise, dar și timp pentru mine ca să vă urmăresc.

– Să mă urmărești, repetă ea gânditoare.

– Să vă urmez în viața dumneavoastră de zi cu zi, clarific eu. Să văd ce cultivați în grădină, cu cine vă petreceți timpul. Să stau cu dumneavoastră și cu Jodi și cu orice alt prieten aveți în oraș.

Margaret își împinge bărbia în față, închizând ochii în timp ce râde scurt și zgomotos.

– Fă-mi o favoare și repetă asta când se întoarce ea!

Peste doar câteva secunde, Jodi intră în încăpere cărând două pahare cu limonadă. Le așază pe amândouă pe măsuta de cafea.

– Mulțumesc, Jodi, spun eu, hotărâtă s-o cuceresc.

Ea se întoarce pe unde a intrat.

– Aș muri fără tine, îi spune în glumă Margaret.

– Mie-mi spui? strigă Jodi, înainte să iasă pe ușă.

Iau o mică înghițitură din limonadă, care se transformă într-o sorbitură lacomă, pentru că e uimitoare, proaspătă

și răcoasă, cu frunze de mentă mărunțite ce se învârt împreună cu cuburile de gheață.

Pun paharul jos și mă silesc să mă întorc la treabă.

– Să știți că există scriitori mult mai experimentați cu care ați putea să faceți echipă. Există sute de oameni care m-ar împinge în fața unui autobuz ca să obțină slujba asta și, sinceră să fiu, aș înțelege dacă ar face-o.

– Îngrijorător, spune Margaret.

– Ideea e că, dacă sunteți gata să vă spuneți povestea, meritați ca aceasta să fie spusă exact așa cum vreți să fie. Trebuie să fie a dumneavoastră și a nimănui altcuiva. Și asta funcționează doar dacă o faceți în fața unei persoane în care aveți deplină încredere. Dar vă pot promite că, dacă până la urmă doriți să scriem această carte împreună, punctul *dumneavoastră* de vedere va fi în prim-plan. Asta e prioritatea mea numărul unu. Să mă asigur că e povestea dumneavoastră.

Zâmbetul îi dispare și fața îi devine serioasă. Ridurile de la colțurile ochilor și cutele de la marginea gurii se adâncesc, dovadă a unei întregi vieți trăite, nu doar a acelor primi 33 de ani pe care i-a petrecut în atenția publicului, ci și a celor treizeci pe care i-a petrecut retrasă după aceea și a celor douăzeci de când a dispărut.

– Dacă asta nu e ceea ce vreau? spune ea încet.

Clatin din cap.

– Nu sunt sigură că înțeleg.

– Și dacă nu vreau să fie versiunea mea de poveste? întreabă ea. Dacă vreau întregul adevăr îngrozitor? Dacă m-am săturat să trăiesc cu versiunea mea a evenimentelor, unde sunt întotdeauna eroină, vreau să mă așez și să văd lucrurile în alb și negru de data asta?

Întrebarea ei mă ia pe nepregătite. La drept vorbind, sunt obișnuită să-mi asigur subiecții că nu sunt acolo ca să răstălmăcesc tot ce spun ei într-o relatare brutală și umilitoare. Că *vreau* să văd imaginea de ansamblu, chiar până la caracterul lor uman.

Margaret ridică din sprâncene, văzându-mi ezitarea.

– E o problemă?

Mă trag spre marginea canapelei.

– E felul în care *dumneavoastră* vreți să fie spusă, repet eu.

Dacă asta vreți, asta vom face.

Se gândește clipe lungi.

– Încă o întrebare.

– Orice.

Ar putea să îmi ceară să-i spun cea mai jenantă poveste erotică pe care am scris-o și i-aș spune-o pe loc. Trebuie s-o fac să înțeleagă că e în siguranță alături de mine.

Sprâncenele ei cenușii se arcuiesc din nou într-un mod provocator.

– Întotdeauna ești așa de îndrăzneată?

Dau drumul unei răsufări. E o treabă prea lungă și prea importantă ca să o încep cu o minciună.

– Da, spun eu. Da, sunt.

Chicoteala ei e întreruptă de un sunet asemănător cu vântul ce bate prin clopoței de sticlă. Margaret se uită la ceasul din lemn de pe polița șemineului fără Grammy.

– Trebuie să fie întâlnirea de la ora două. Se ridică în picioare. Mi-ai dat multe de gândit, Alice Scott.

Mă ridic și eu, apucând blocnotesul nefolosit și reportofonul.

– În orice caz, spun eu, vă mulțumesc. Serios.

– Pentru *ce?* spune ea, părând nedumerită în timp ce mă conduce înapoi prin labirintul de culoare.

– Pentru *azi*, rostesc eu. Pentru că mi-ați dat o șansă. Pentru faptul că *în sfârșit* am ceva legat de muncă de povestit mamei, ceva ce n-o să-i umple ochii de dezinteres.

– E doar o șansă, îmi amintește Margaret, ajungând la ușa din față. Nu-mi mulțumi pentru asta. Toată lumea merită atât. Și mai am câteva ramuri de scuturat ca să văd ce cade.

– Înțeleg perfect, dar...

Cuvintele îmi ies din gură pe când ea deschide ușa roz strălucitor și îmi dau seama cât de mult m-am înșelat.

Nu am înțeles în totalitate.

Interlocutorul de la ora două a lui Margaret stă pe treapta de sus în pantaloni de bumbac de culoarea ardeziei și cu un tricou alb.

Nu îmbrăcăminte mă face să simt un gol în stomac și că tot sângele mi se scurge de pe față, deși ideea de a purta pantaloni pe o vreme ca asta mă pune pe gânduri.

E bărbatul masiv cu ochi negri și nasul acvilin care-i poartă. Hayden Anderson.

În urmă cu patru ani, ai fi putut spune *jurnalistul muzical Hayden Anderson* și ar fi fost o rezumare corectă. Dar, dacă ar mai fi doar *jurnalist muzical*, nu i-aș fi știut numele, ca să nu mai vorbesc de felul cum arată. Am o memorie destul de bună, dar nu-mi fac un obicei din a memora numele celor din revista *Rolling Stone*.

Oricum.

Nu mai e doar *jurnalistul muzical Hayden Anderson*.

Acum este *biograful câștigător al Premiului „Pulitzer” Hayden Anderson*. Cel care a scris enorm și șocant despre cântărețul de muzică americană¹ cu demență.

Acum Hayden Anderson este cel la care s-a referit Margaret ca la ramura ce trebuie scuturată. O ramură mai de succes, mai cunoscută, *mai de toate*.

Ochii lui întunecați trec de la mine (expresie goală, nu mă recunoaște; de ce ar face-o? – sunt o ramură neînsemnată) spre Margaret (de care e doar într-o mică măsură mai puțin dezinteresat) în timp ce rostește pe o voce joasă:

– Am venit prea devreme?

– Ai venit exact la timp, spune Margaret cu căldură. Alice tocmai pleca.

Aș descrie expresia lui Hayden ca fiind una ce spune clar „Cine naiba e Alice?”, ca și cum ar fi uitat deja că mai este o persoană care stă fix în fața lui, sau poate că nu îmi reținuse prezența prima dată când ni s-au întâlnit privirile.

– Bună!

Îmi revin suficient pentru ca inima să reînceapă să-mi pompeze sânge, plămâni să inspire oxigen și mâna să mi se întindă pentru a o strânge pe a lui.

El își ridică încet mâna, ca și cum ar mai fi vrut niște informații înainte să accepte un contact fizic.

– Tocmai plecam, îl asigur eu, iar asta se pare că are efectul scontat.

În sfârșit, mâna lui foarte mare, foarte caldă, foarte uscată mi-o cuprinde pe a mea, o strânge o dată, apoi se retrage.

– Mulțumesc din nou, îi spun lui Margaret peste umăr, mergând grăbită pe stradă.

– Păstrăm legătura, îmi spune ea, iar eu mă silesc să zâmbesc, ca și cum inima nu mi se frânge puțin și nu sunt gata să plâng după jobul de vis pe care sunt nouăzeci și nouă la sută sigură că l-am ratat.

¹ Un amestec de muzică folk, country, blues, soul, gospel, rock cu accent pe muzica din sudul SUA (n.tr.)

CAPITOLUL 2

Îmi petrec prima noapte la Grande Lucia Resort mâncând bomboane și căutându-l pe Google pe Hayden Anderson în vreme ce mă conving că nu se sfârșește lumea.

Mai întâi citesc o duzină de recenzii laudative ale cărții lui. Apoi dau peste un articol din *Publishers Weekly* care apreciază că vânzările sale din primul an în Statele Unite se apropie de două milioane. În cele din urmă, doar ca să mă torturez, mă uit la un interviu cu Hayden și subiectul cărții, Len Stirling, în care Len îl informează pe cel care îi ia interviul că el deja luase în considerare nouă scriitori înainte chiar ca Hayden să fi intrat în competiție. Hayden se apleacă în față și adaugă fără vreo urmă de umor sau ironie:

– Sunt foarte competitiv.

Îmi stăpânesc un geamăt.

Încă există o șansă ca Margaret să aleagă să colaboreze cu mine.

Poate că ar prefera să lucreze cu o femeie. Poate că întotdeauna îi încurajează pe cei slabi. Poate că simte un dezgust firesc față de bărbații înalți, musculoși, talentați, care scriu genul de biografii care nu numai că *nu fac* o persoană să adoarmă, dar merg atât de departe încât o fac pe respectiva persoană să plângă de mai multe ori în vreme ce citește singură la barul restaurantului mexican din cartierul ei în Highland Park.

Ar putea fi o mulțime de motive pentru care să nu vrea să lucreze cu Hayden și cu siguranță ar putea fi cel puțin *câteva* pentru care *să vrea* să lucreze cu mine.

Îmi dau dreptate în sinea mea, mai entuziasmată decât mă simt, în timp ce mă las pe spate pe cuvertura veselă din bumbac și mă uit pe fereastră, stând cu capul în jos, spre plaja de dincolo de curtea hotelului.

Ar fi trebuit să știu că secretul legat de locul unde se află Margaret nu putea dura pentru totdeauna.

Totul începuse în urmă cu patru luni, când fusese publicat articolul meu despre fostul copil-vedetă Bella Girardi. Articolul acela era *lucrul* cu care mă mândream absolut cel mai mult din întreaga mea carieră de până acum. Aveam un întreg dosar plin de e-mailuri drăguțe de la foștii mei colegi și capturi de ecran favorabile cu discuția online despre poveste odată ce fusese reactivată.

Și toate astea ar fi fost *mai mult* decât suficiente pentru a face să merite săptămânile de scris și rescris și schimburile de idei cu evaluatorii veridicității informațiilor și cu editorul.

Dar la sfârșitul unui e-mail foarte scurt era ceva în plus.

Mi-a plăcut articolul, a scris Linda și Ia Viața! Napoi La 53.

P.S. Acel cântec al lui Cosmo Sinclair despre Margaret Ives despre care vorbiți tu și Bella este unul dintre favoritele mele dintotdeauna. Știi că Margaret locuiește acum pe o insulă în Georgia, vânzând picturi sub un nume fals?

Asta era tot. Fără alte informații. Iar când i-am scris Lindei, nu mi-a răspuns.

Am petrecut două săptămâni cercetând orice legătură pe care o putea avea Margaret cu Georgia (n-am putut găsi nici una) și combinând pe Google numele ei cu „pictură” și „insulă”, dar fără nici un rezultat. Margaret Ives dispăruse complet din

vizorul publicului la începutul anilor 2000, iar zvonurile sugerau că se măritase cu un cultivator italian de măslina care avea jumătate din vârsta ei și se stabilise de cealaltă parte a Atlanticului.

La început, am fost nouăzeci la sută convinsă că Linda mințea sau era dezinformată.

Nici vorbă ca Margaret Ives să fi fost în Georgia, pe o mică insulă ce supraviețuise turismului local, la o lungă zi distanță de orașul natal al răposatului ei soț, Cosmo Sinclair.

Dar ideea nu-mi dădea pace. Zvonul trebuia să vină de *undeva*, mă gândeam chiar pe când încercam să mă conving să renunț la optimismul meu înăscut.

Am început să caut pe forumuri online orice avea legătură cu muzica lui Cosmo, cu ilustra lui familie, cu dispariția lui Margaret.

Nimic. Despre nici unul din subiecte.

Și după aceea am găsit teoriile conspiraționiste. Oameni postând poze cu „Elvis“ la un mall din Tuscaloosa. Sau JFK purtând o pălărie de pescar și o cămașă abia încheiată, cu părul alb de pe piept acoperindu-i lanțul de aur, în Miami. Mi-a luat destul să găsesc postarea despre Margaret pentru că *misterul* a ceea ce i se întâmplase se estompase odată cu timpul.

Oamenii știau despre Ives Media și despre domeniul somptuos al familiei (aflat acum în proprietatea statului și deschis pentru vizitare). Știau, desigur, despre toată tărașenia cu sora lui Margaret și secta și probabil își aminteau faimoasa fotografie alb-negru a lui Margaret cu Cosmo alergând mână în mână pe treptele tribunalului în ziua în care fugiseră pe ascuns, cu părul lui blond pieptănat pe spate și al ei tapat în stilul stup de albine al acelor vremuri.

Dar, după moartea tragică a lui Cosmo, văduva lui se retrăsese suficient din lumina reflectoarelor. Așa încât, când dispăruse complet, cu douăzeci de ani în urmă, nimeni nu mai era atât de interesat, așa cum ar fi fost în mod normal.

Cei mai mulți acceptaseră pur și simplu că nu aveam să aflăm niciodată ce se întâmplase cu ea. Încă o Amelia Earhard¹, o femeie pierdută în timp.

Dar încă existau comunități online active dedicate zvonurilor despre dispariția ei. Pentru a le demonta sau a le dovedi, în funcție de punctul de vedere al celui care posta. Erau tratate ca niște comunități ale dependenților de crime adevărate, cu fragmente din vechi interviuri etalate drept dovezi pentru sau contra unei teorii preferate.

Acele forumuri specifice nu m-au dus nicăieri.

Totuși, forumul *Celebrități Nu Tocmai Moarte* m-a adus aici, pe Little Crescent Island.

Și dacă *eu* am putut s-o găsesc prin intermediul acelei postări, nu se putea spune câți alți Hayden Anderson ar putea străbate țara în zbor spre Little Crescent Island chiar în acest minut.

Telefonul îmi vibrează pe saltea lângă mine și pipăi în jur până ce îl găsesc. Mi se strânge stomacul și sper că poate Margaret a luat deja o hotărâre, dar apoi văd ecranul.

Theo. Acum o altfel de senzație îmi tulbură stomacul, acea fluturare de neliniște pe care *încă* o am când primesc vești de la non-iubitul meu cu care ba sunt, ba nu sunt.

Cum merge cu moștenitoarea? – întreabă el. Sunt mișcată că și-a amintit. Probabil prea mișcată. În ultimele săptămâni n-am vorbit despre altceva. Dar m-a căutat să vadă ce fac – e ceva!

Nu știu cum să îi spun și mă hotărâsc: *E fascinantă, casa ei e un vis și îmi doresc jobul ăsta mult-mult de tot.*

Totul e adevărat. Nu mi-ar fi de nici un folos să adaug: *Și sunt îngrozită că n-o să-l primesc pentru că și-a făcut apariția un bărbat masiv de 1,90 cu un premiu Pulitzer și o privire încrunțată ce ar putea îngheța o gorgonă.*

¹ Pionier al aviației din SUA, dispărută în încercarea de a face înconjurul pământului la ecuator. Pe 2 iulie 1937 a decolat din Noua Guinee spre o insulă din Oceanul Pacific, unde nu a mai ajuns niciodată. (n.tr.)